

WILLIAM GIBSON

CONTELE ZERO

Traducere din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

PALADIN

1

ARMĂ ÎN STARE DE FUNCȚIONARE

Trimiseseră un copoi-asasin pe urmele lui Turner în New Delhi, programat pe feromonii lui și pe culoarea părului. Îl ajunsese pe o stradă numită Chandni Chauk și se năpustise către BMW-ul lui închiriat, printr-o pădure de picioare arămii desculțe și cauciucuri de ricșe. Nucleul lui era un kilogram de hexogen recristalizat și TNT lamelar.

Bărbatul nu-l văzuse venind. Ultima lui imagine din India fusese fațada de stuc roz a unei clădiri denumite „Hotelul Khush-Oil“.

Pentru că avea un agent bun, avea un contract bun. Pentru că avea un contract bun, a ajuns în Singapore la o oră după explozie. Oricum, a ajuns cea mai mare parte din el. Chirurgului olandez îi plăcea să glumească despre asta, despre felul cum un procentaj nespecificat din Turner nu izbutise să decoleze de pe Palam International cu acea primă cursă și fusese nevoit să petreacă noaptea acolo, într-o baracă, într-o cuvă de conservare.

Olandezul și echipa lui avură nevoie de trei luni pentru a-l reconstitui. Îi clonară un metru pătrat de piele,

dezvoltată pe plăci din colagen și polizaharide din cartilaje de rechin. Îi cumpărară ochi și organe genitale de pe piața legală. Ochii erau verzi.

Turner petrecu aproape în totalitate cele trei luni într-un construct *stimsim* generat de o memorie ROM – o copilărie idealizată, în Noua Anglie a secolului anterior. Vizitele Olandezului erau vise cenușii în zori, coșmaruri care păleau pe măsură ce bolta se lumina dincolo de fereastra dormitorului de la etajul întâi. Pe înserat, puteai simți parfumul liliacului. Turner citea Conan Doyle, sub razele unui bec de șaizeci de wați acoperit de un abajur din pergament imprimat cu desene de clipere. Se masturba în izul cearșafurilor curate, de bumbac, și se gândea la majorete. Olandezul deschidea o ușă lateral-nică din creierul lui și pătrundea ca să-i pună întrebări, dar dimineața mama îl striga să coboare la micul dejun, unde-l așteptau cereale Wheaties, ouă cu bacon, cafea cu lapte și zahăr.

Iar într-o dimineață se trezi într-un pat necunoscut, cu Olandezul lângă o fereastră prin care se revărsau un verde tropical și o lumină solară ce-i rănea ochii.

— Acum poți pleca acasă, Turner. Am terminat cu tine. Ești nou-nouț.

* * *

Era nou-nouț. Cât de bine însemna asta? Habar n-avea. Luă obiectele pe care i le dădu Olandezul și o șterse din Singapore. Acasă însemna următorul aeroport Hyatt.

Și următorul. Și tot așa.

Zbură întruna. Cipul lui de credit era un dreptunghi de oglindă neagră, tivit cu auriu. Recepționerii surâdeau

când îl zăreau și încuviințau din capete. Uși se deschideau, apoi se închideau înapoia lui. Roți părăseau fierul-beton, băuturi soseau, cinele erau servite.

Pe Heathrow, o halcă de memorie se desprinsese din castronul lipsit de trăsături al cerului aeroportului și căzu peste el. Turner vomită într-un container de plastic albastru fără să se oprească din mers. Când ajunse la ghișeul din capătul coridorului, își schimbă biletul.

Zbură către Mexic.

* * *

Și se deșteptă în zăngănitul găleților de oțel pe gresie, în fâșâitul umed al măturilor, cu corpul cald al unei femei lipit de trupul lui.

Încăperea era o grotă înaltă. Tencuiala albă, simplă, reflecta sunetele fără prea multă claritate; undeva, dincolo de vocile matinale ale cameristelor din curtea interioară, se auzeau loviturile valurilor. Cearșafurile strânse între degetele sale erau de batist grosolan, subțiat de ne-numărate spălări.

Își amintea razele soarelui trecând printr-o fereastră polarizată uriașă. Barul unui aeroport – Puerto Vallarta. Fusesse nevoit să parcurgă pe jos cei douăzeci de metri de la avion, strângând puternic din pleoape din cauza strălucirii soarelui. Își amintea un liliac mort, strivit ca o frunză uscată pe betonul pistei.

Își amintea călătoria cu un autobuz, un drum montan și duhoarea combustiei interne, marginile parbrizului împodobite cu hologramele unor sfinți roz și albaștri. Ignorase peisajul prăpăstios în favoarea unei sfere de plexiglas trandafirii și a mercurului dansând smucit

în miezul ei. Măciulia încununa tija îndoită, din oțel, a schimbătorului de viteze; era cu puțin mai mare decât o minge de baseball. Fusesse turnată în jurul unui păianjen ghemuit suflat din sticlă transparentă, gol în interior și pe jumătate umplut cu mercur. Argintul-viu tresărea și luneca atunci când șoferul smucea autobuzul prin curbe strânse, se legăna și vibra pe porțiunile rectilinii. Măciulia era ridicolă, lucrată manual, dușmănoasă; se afla acolo pentru a-i saluta întoarcerea în Mexic.

Prin duzina de microsofturi primite de la Olandez, exista unul care-i permitea o fluentă limitată în spaniolă, dar în Vallarta bâjbâise înapoia urechii stângi și inserase un obturator de praf, care ascundea mufa și conectorul sub un plasture micropor pătrat de culoarea pielii. Un pasager din spatele autobuzului avea un aparat de radio. O voce întrerupea periodic muzica pop stridentă pentru a recita un soi de litanie – șiruri de câte zece cifre, numerele câștigătoare în ziua aceea la loteria națională.

Femeia de lângă Turner se foi în somn.

El se ridică într-un cot și o privi. Chipul unei străine, totuși nu cel cu care-l obișnuise viața lui petrecută prin hoteluri. S-ar fi așteptat la o frumusețe de rutină, ieșită din chirurgia opțională ieftină și darwinismul implacabil al modei – un arhetip preparat din principalele fețe din mass-media ultimilor cinci ani.

Conturul maxilarului inferior avea ceva specific Vestului Mijlociu, ceva arhaic și american. Cearșafurile bleu i se încrețeau peste șolduri, iar razele soarelui, strecurându-se printre jaluzelele de lemn, îi brăzdau coapsele lungi cu diagonale aurii. Fețele alături de care se trezea în hotelurile lumii aduceau cu ornamentele de pe capota automobilului lui Dumnezeu. Chipuri de femei

dormind, identice și singure, goale, ațintite direct către neant. Acesta însă se deosebea de ele. Cumva, avea atașată deja o semnificație. O semnificație și un nume.

Se sculă în capul oaselor și își coborî picioarele din pat. Călcâiele îi înregistrară firele de nisip ale plajei de pe gresia răcoroasă. Se simțea un iz slab, pătrunzător, de insecticid. Dezbrăcat, cu capul pulsând, Turner se ridică. Își sili picioarele să se miște. Merse, încercă prima dintre cele două uși și descoperi gresie albă, altă tencuială albă, un cap de duș rotunjit și cromat, atârând de o țeavă din fier pătată de rugină. Robinetele chiuvetei ofereau firițele identice de apă caldă. Un ceas de mână străvechi se găsea lângă o sondă din plastic – un Rolex mecanic cu o curea de piele alburie.

Geamurile băii, mascate de jaluzele, erau netede, acoperite cu o plasă verde, fină, din plastic. Bărbatul privi afară printre lamele de lemn, mijind ochii înaintea soarelui puternic, și văzu o fântână arteziană secată, căptușită cu dale pe care erau pictate flori, și caroseria ruginită a unui Volkswagen Rabbit.

Allison. Așa o chema pe femeie.

* * *

Ea purta un șort kaki zdrențuit și unul dintre tricourile lui albe. Avea picioarele foarte bronzate. Rolexul cu capac mat din oțel îi cuprindea încheietura mâinii stângi cu o curelușă din piele de porc. Porniră pe jos pe plajă, spre Barre de Navidad. Se menținură pe fâșia îngustă de nisip umed și compactat de deasupra liniei valurilor.

Aveau deja amintiri comune; el și-o reamintea într-o dugheană în dimineața aceea, în acel *mercado* acoperit cu

tablă al orașelului, ținând cu ambele palme cana uriașă din lut plină cu cafea fierbinte. Ștergând cu o tortilla ouăle și sosul din farfuria albă, crăpată, Turner privise musculițele rotindu-se în jurul degetelor soarelui, ce-și găsiseră drum printr-un mozaic de frunze de palmieri și pereți laterali din tablă ondulată. Discutaseră despre slujba ei, la o firmă juridică din L.A., despre felul cum trăia singură în unul dintre dărăpănatele orașele-ponton amarate de plaja Redondo. El îi spusese că lucra în resurse umane. Mai exact, lucrase... „Poate că o să-mi găsesc alt domeniu de activitate...”

Totuși, conversația părea secundară pe lângă ceea ce exista între ei, iar acum o pasăre-fregată le pluti pe deasupra capetelor, purtată de briză, se înclină pe o aripă și dispăru. Amândoi se înfiorară de libertatea ei, de glisarea ei neglijentă. Allison îl strânse de mână.

O siluetă albastră apăru pe plajă, apropiindu-se, un polițist militar îndreptându-se către oraș, cu luciul cizmelor negre ireal pe fundalul strălucitor al nisipului. Când trecu pe lângă ei, cu chipul imobil și întunecat sub ochelarii-oglină, Turner observă carabina cu laser Steiner-Optic, dotată cu un vizor Fabrique Nationale. Pantalonii albaștri erau imaculați, cu dungi în care te puteai tăia.

Deși nu purtase niciodată uniformă, Turner fusese aproape toată viața soldat. Mercenar, angajat de corporațiile imense care se războiau în secret pentru controlul unor întregi economii. Multinaționalele pentru care lucrase n-ar fi recunoscut niciodată existența unor indivizi ca el...

— Azi-noapte ai băut aproape o sticlă întreagă de Herradura, spuse femeia.

El încuviință din cap. În mâna lui, palma ei se simțea caldă și uscată. Îi privi degetele picioarelor,

despărțindu-se la fiecare pas; unghiile erau lăcuite cu ojă roz, sărită pe alocuri.

Valurile se rostogoleau, cu marginile lor transparente precum sticla verde.

Stropii se depuneau ca niște mărgelușe pe bronzul lui Allison.

* * *

După prima zi împreună, viața lor căpătă un model simplu. Dejunau în *mercado*, într-o dugheană cu tejghea de beton, atât de tocită încât avea lustrul marmurei. Își petreceau diminețile înotând, până ce soarele îi alunga înapoi în răcoarea cu jaluzele a hotelului, unde făceau dragoste sub palele din lemn ale ventilatorului din plafon care se roteau lent, apoi dormeau. După-amiezile explorau labirintul de străduțe înguste din spatele Avenidei ori suiau pe dealuri. Cinau în restaurante de pe plajă și beau în patiourile hotelurilor albe. Razele lunii se răsuceau în marginile valurilor.

Și treptat, fără cuvinte, ea îl învăța un nou fel de a iubi. Turner era obișnuit să fie servit, satisfăcut în chip anonim de profesioniste experte. Acum, în grota albă, el îngenunchea pe gresie. Își cobora capul și o lingea, iar sarea Pacificului se combina cu licoarea femeii și el simțea cum interiorul coapselor ei îi răcorea obraji. Cuprinzându-i șoldurile în palme, o ținea, ridicând-o ca pe un pocai, apăsându-și buzele în vreme ce limba lui căuta locul, punctul, frecvența care s-o satisfacă. Apoi, zâmbind larg, o încăleca, o pătrundea și-și găsea propria cale acolo.

Uneori, după aceea, el vorbea – spirale lungi de istorii confuze care se învolburau, împreunându-se cu sunetele

oceanului. Ea vorbea foarte rar, însă bărbatul învățase să aprecieze puținul acela, și întotdeauna îl fascina. Asculta.

* * *

Trecu o săptămână, după aceea încă una. În ultima lor zi împreună, el se trezi în aceeași cameră răcoroasă și o descoperi alături. În timpul dejunului, își închipui că simțea o schimbare în ea, o încordare.

Făcură plajă, înotară și, în patul familiar, el uită de fiorul vag de neliniște.

După-amiază, Allison îi propuse să se plimbe pe plajă, spre Barre, așa cum făcuseră în acea primă dimineață.

Turner scoase obturatorul din mufa dinapoia urechii și introduse o așchie de microsoft. Structura spaniolei se instalează în el ca un turn de sticlă, porți se deschiseră către prezent și viitor, condițional, mai mult ca perfect. O lăasă în cameră, traversează Avenida și intră în piață. Cumpără un coș de paie, cutii de bere rece, sandviciuri și fructe. Pe drumul de întoarcere, cumpără o altă pereche de ochelari de soare de la vânzătorul de pe Avenida.

Bronzul îi devenise egal și profund. Rețeaua de linii lăsate de grefele Olandezului dispăruse și Allison îl învățase care îi era unitatea trupului. Diminețile, când întâlnea ochii verzi în oglinda băii, aceștia erau ai lui, iar Olandezul nu-i mai bântuia visele cu bancuri proaste și tuse seacă. Cu toate acestea, uneori mai visa fragmente din India, o țară pe care de abia o cunoștea – schije strălucitoare, Chandni Chauk, miros de praf și friganele...

* * *

Zidurile hotelului dărăpănat se ridicau la depărtare de un sfert din arcul golfului. Aici, talazurile erau mai puternice, fiecare însemna o detunătură.

Allison îl trase într-acolo, și în colțurile ochilor ei exista acum ceva nou, o încordare. Pescărușii se împrăștiară când suiră, mână în mână, de pe plajă, ca să scruteze umbrele dinapoia intrărilor lipsite de uși. Nisipul se tasase, lăsând fațada să se surpe, zidurile dispăruseră, iar pardoselile celor trei niveluri spânzurau ca niște țigle gigantice de tendoanele îndoite, ruginite, din oțel de grosimea degetului, fiecare având o altă culoare și configurație de gresie.

Deasupra unei arcade betonate scria cu majuscule copilărești, făcute din scoici – HOTEL PLAYA DEL M.

— *Mar*, rosti el completând numele, deși își scosese microsoftul.

— S-a terminat, zise ea pășind pe sub arcadă, în umbre.

— Ce s-a terminat?

O urmă, cu coșul din paie frecându-i șoldul. Nisipul de aici era rece și uscat, scurgându-i-se printre degetele de la picioare.

— Terminat. Gata. Locul ăsta. Aici nu există nici timp, nici viitor.

El o fixă cu privirea, apoi se uită dincolo de ea spre arcurile de pat ruginite încâlcite la joncțiunea a doi pereți năruți.

— Miroase a urină, spuse el. Hai să facem baie.